

[Grethe Fenger Møller]

Jeg mener, det er væsentligt, at vi får en drøftelse af disse ting, og at vi også tager det seriøst og ikke på grundlag af en følelsesmæssig vurdering. Vi må simpelt hen være klar over, at det er væsentligt at sikre, at der både er plads til rygerne og ikkerygerne. Lovgivning har vi jo aldrig været så meget for, men så må man på en eller anden måde – og det gælder også i forhold til arbejdsmarkedets parter, hvis man kan komme igennem med det – få dem til at indgå aftaler om, hvordan man kan indrette sig. Det tror jeg er meget væsentligt.

Jeg håber så, at det udvalgsarbejde, vi skal have om de to lovforslag, kan resultere i, at vi kan nå frem til noget, som ikke virker så følelsesladet eller skaber så store vanskeligheder som den debat, vi havde i foråret i Folketinget, men at vi kan nå nogle konkrete resultater, således at det ender med, at både ikkerygerne og rygerne finder, at det faktisk er meget rimeligt. På nogle områder kan vi sige, at vi allerede i dag er nået ret langt ad frivillighedens vej, men hvis vi fra Folketingets side kan gøre vores til, at vi kan komme videre på den måde, synes jeg, det vil være et godt initiativ.

Elsebeth Kock-Petersen (V):

Der er her tale om et emne, der virkelig kan optage os alle sammen og vel egentlig også på tværs af partiskel, men jeg går dog ud fra, at vi kan være enige om, at folk selv må bestemme over deres egen levevis. Det er i virkeligheden ikke det, vi diskuterer her. Om folk vil ryge, må de selv om; vi kan informere og oplyse for at påvirke til sundhed. Det kan vi, når vi taler om rygning, det kan vi med hensyn til kost og motion osv.

Det, der er emnet her, er den passive rygning, det vil sige, at folk bliver udsat for rygning, havde jeg nær sagt, uden at ville det, fordi vi andre ryger. Det er nok svært meget videnskabeligt at sætte konkrete tal på, hvordan virkningen er, men at det kan være en stor belastning, helt klart f.eks. for folk med astma, er der jo ikke nogen tvivl om, og at andres rygning i det hele taget i det mindste kan være meget generende, det er der jo heller ikke nogen tvivl om. Det kan såmænd også være generende for rygere at være i meget røgfylde lokaler.

Vi må jo erkende – det må rygerne jo – at vi ikke altid er så gode til at tage hensyn, og mon ikke også ikkerygerne må erkende, at de en gang imellem kan være lidt frelste i deres kritik.

Jeg er således enig med dem, der indtil nu har sagt, at der vist skal findes en balance i denne sag. I Venstre mener vi blot ikke, at problemets løsning skal findes gennem lovgivning, dels fordi vi ikke skal lovgive om alting i dette hus, dels fordi det ikke vil være muligt, synes vi, at lave nogle brugbare regler. Hvis man laver nogle regler, der i praksis kan komme til at virke latterlige, tror jeg også, at man gør selve sagen en bjørnetjeneste. Derfor synes vi, det er bedre, som regeringen også lægger op til, at man skubber på, at der på folks arbejdspladser bliver etableret aftaler om røgfri miljøer. Man får nu engang bedre forståelse for et problems løsning, når de implicerede parter bliver inddraget, en opfattelse, jeg ellers også troede SF og De Radikale havde.

Langt de fleste i Venstres folketingsgruppe kan altså ikke støtte lovgivning på området. Vi mener derimod i overensstemmelse med det, sundhedsministeren også var inde på, at man gennem oplysning og frivillige aftaler skal have skabt nogle bedre vilkår også for ikkerygerne.

Agerschou (SF):

Da mit partis ordfører, fru Birthe Hansen, ikke kan være til stede, skal jeg på hendes vegne sige følgende.

Baggrunden for de to lovforslag er det beslutningsforslag, som blev fremsat af De Radikale den 28. maj 1986, der opfordrer regeringen til bl.a. at tage initiativer til sikring af røgfri miljøer. Den 14. januar 1987 fremsatte indenrigsministeren derfor et lovforslag. Efter en del kaos blev dette lovforslag med diverse ændringer forkastet ved tredje behandling den 4. juni 1987.

Der var rimeligvis mange grunde til, at lovforslaget blev forkastet. Med i billedet hører vel en meget følsom og meget lidt konstruktiv debat i Folketinget om henholdsvis rygerne og ikkerygerne måde at opføre sig på.

Men efter SF's opfattelse efterlod Folketinget sig et omfattende uløst problem, nemlig at ikkerygere i vidt omfang ikke kan blive fri for passiv rygning og de gener, der følger deraf. Vi tror, at der i Folketinget enten er enighed eller i hvert tilfælde et meget stort flertal for at gøre et eller andet ved problemet. Spørgsmålet er mere: hvordan?

SF har derfor udarbejdet et forslag, der medtager de oprindelige principper i folketingsbe-